

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. W. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy nie uznał ubezpieczonemu żadnych okresów zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach, gdyż:

- w świadectwie pracy z dnia 30 sierpnia 1978 r. z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) w Ł. wykazano stanowisko – operator dźwigu natomiast w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 3 listopada 2016 r. pracodawca powołuje się na stanowisko operatora koparki – maszynista koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych,

- w świadectwie pracy z dnia 31 lipca 1997 r. w (...) Sp. z o.o. w W. wykazano stanowiska „specjalista ds. skupu złomu, mistrz ds. produkcji, inspektor ds. skupu złomu”, a w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze za okres od 16 czerwca 1980 r. do 2 stycznia 1993 r. pracodawca podaje, że ubezpieczony wykonywał prace operatora żurawia samojezdnego oraz podaje, iż w okresie od 1 października 1994 r. do 31 marca 1997 r. wnioskodawca wykonywał prace „mistrz ds. produkcji na stanowisku mistrza ds. produkcji powołując się na wykaz C, który nie uprawnia do wcześniejszego przejścia na emeryturę.

Wnioskodawca udokumentował ogólny staż pracy w wymiarze 27 lat, 1 miesiąc i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

(decyzja – k. 43 akt ZUS)

Wnioskodawca J. W. reprezentowany przez radcę prawnego w dniu 29 czerwca 2017 r. złożył odwołanie od powyższej decyzji i zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i odmowę przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym,

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 1 – 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie do wymaganego 15 –letniego okresu pracy w szczególnych warunkach – zatrudnienia w okresie od 1 października 1977 r. do 31 sierpnia 1978 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. – na stanowisku operatora żurawia samojezdnego oraz w (...) sp. z o.o. w okresie od 16 czerwca 1980 r. do 2 stycznia 1993 r. na stanowisku operatora żurawia samojezdnego i w okresie od 3 stycznia 1993 r. do 1 grudnia 1996 r. na stanowisku mistrza ds. produkcji. W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia. (odwołanie – k. 2 – 5)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając te same argumenty co w zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 8 – 9)

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2018 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według podwójnej stawki ryczałtowej wskazując na nakład pracy w niniejszej sprawie, konieczność zwracania się do archiwum. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania. (protokół rozprawy z dnia 10 kwietnia 2018 r. – 00:18:59 – 00:25:14 – płyta CD – k. 37)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. W. urodził się (...) (bezsporne)

W dniu 17 maja 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę. (wniosek – k. 1 – 8 akt ZUS)

W okresie od 1 września 1974 r. do 31 sierpnia 1978 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł.. Podczas zatrudnienia wnioskodawca zajmował następujące stanowiska pracy:

- pomocnika operatora dźwigu od 1 września 1974 r. do 30 września 1977 r.,
- maszynisty od 1 października 1977 r. do 31 sierpnia 1978 r.

(świadczenie pracy – k. 19 akt ZUS, pismo – k. 19 w aktach osobowych – koperta – k. 18, akta osobowe w kopercie – k. 18)

Podczas tego zatrudnienia ubezpieczony przez cały okres czasu pracował jako operator dźwigu. Początkowo pracował jako pomocnik operatora dźwigu i w tym okresie obsługiwał dźwig pod nadzorem operatora dźwigu, a od czasu zdobycia uprawnień do obsługi dźwigu w 1975 r. pracował jako samodzielny operator dźwigu. Był to dźwig o udźwigu 12 ton, typ KM 602a. Dźwig służył do podnoszenia elementów na budowie typu płyty elewacyjne. To był dźwig stacjonujący na budowie, mógł się też przemieszczać na gąsienicach. Maszyna, którą obsługiwał ubezpieczony pełniła różne funkcje, w zależności od tego jaki osprzęt został na nią zamontowany. Mogła to być koparka bądź dźwig. Ubezpieczony nie pracował na koparce. Wnioskodawca w ciągu zatrudnienia pracował na 4 budowach w Ł. i 1 w R.. Ubezpieczony pracował na powietrzu, w hałasie, kurzu. Pracował około 10 godzin dziennie. Zdarzało się, że pracował na zmiany. Podczas zatrudnienia wnioskodawca podwyższał uprawnienia w zakresie obsługi dźwigów. Wnioskodawca nie był oddelegowywany do innych prac. Ubezpieczony przechodził badania niezbędne do pracy na stanowisku operatora dźwigu. (zeznania wnioskodawcy z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:04:20 – 00:32:44 – płyta CD – k. 31 w zw. z zeznaniami z dnia 10 kwietnia 2018 r. – 00:15:40 – 00:18:52 – płyta CD – k. 37, zeznania świadka Z. Ć. z dnia 10 kwietnia 2018 r. – 00:02:44 – 00:14:21 – płyta CD – k. 37)

Zakład Pracy wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach i wskazał, że ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. (poprzednia nazwa (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w Ł.) w okresie od 1 września 1974 r. do 31 sierpnia 1978 r. – w tym: od 1 października 1977 r. do 31 sierpnia 1978 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w Wykazie A, Dział V, poz. 3 tj. prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych. Maszyniści robót ziemnych na stanowisku operatora koparki co odpowiada stanowisku maszynista koparek i ładowarek jednonaczyniowych i wielonaczyniowych wymienionym w Wykazie A, Dział V, poz. 3 pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę Dz.Urz. MB i (...) nr 3 poz. 6 z dnia 6 grudnia 1983 r. w związku z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. §1 pkt 2 Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (świadczenie pracy w szczególnych warunkach – k. 20 akt ZUS, k. 18, k. 20 w aktach osobowych – koperta – k. 18)

Wnioskodawca posiada uprawnienia do obsługi koparki jednonaczyniowej. (uprawnienia – k. 11 w aktach osobowych – koperta – k. 11)

W okresie od 16 czerwca 1980 r. do 31 lipca 1997 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowiskach:

- operatora dźwigu samojezdnego od 16 czerwca 1980 r. do 2 stycznia 1993 r.,
- specjalisty ds. skupu złomu od 3 stycznia 1993 r. do 30 września 1994 r.,

- mistrza ds. produkcji od 1 października 1994 r. do 31 marca 1997 r.,
- inspektora ds. skupu złomu od 1 kwietnia 1997 r. do 30 czerwca 1997 r.
- operatora żurawia od 1 lipca 1997 r. do 31 lipca 1997 r.

(świadczenie pracy – k. 21 akt ZUS, akta osobowe w kopercie – k. 15)

Podczas tego zatrudnienia – w okresie od 16 czerwca 1980 r. do 2 stycznia 1993 r. oraz od 1 lipca 1997 r. do 31 lipca 1997 r. ubezpieczony pracował jako operator dźwigu. Początkowo obsługiwał dźwig KM 602a, a następnie dźwig R200. Był to dźwig 30-tonowy i przemieszczało się nim złom z samochodów, wagonów kolejowych, a nawet wagony kolejowe. Na placu zatrudnionych było 3 dźwigowych. Ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował także w godzinach nadliczbowych co drugi weekend. Wnioskodawca nie był oddelegowywany do innych prac. Otrzymywał dodatek za pracę w szkodliwych warunkach i posiłki regeneracyjne. (akta osobowe w kopercie – k. 18, zeznania wnioskodawcy z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:04:20 – 00:32:44 – płyta CD – k. 31 w zw. z zeznaniami z dnia 10 kwietnia 2018 r. – 00:15:40 – 00:18:52 – płyta CD – k. 37, zeznania świadka K. K. z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:35:05 – 00:48:35 – płyta CD – k. 31, zeznania K. B. z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:48:35 – 00:57:21 – płyta CD – k. 31, zeznania świadka W. G. z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:57:21 – 01:06:23 – płyta CD – k. 31, zeznania J. K. z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:06:23 – 01:14:41 – płyta CD – k. 31)

Od 1 października 1994 r. wnioskodawcy powierzono dodatkowo obowiązki mistrza do spraw produkcji i wówczas ubezpieczony oprócz obsługi dźwigu zajmował się także przyjmowaniem złomu. Funkcję mistrza ubezpieczony pełnił do 31 marca 1997 r. (akta osobowe w kopercie – k. 18, zeznania wnioskodawcy z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:04:20 – 00:32:44 – płyta CD – k. 31 w zw. z zeznaniami z dnia 10 kwietnia 2018 r. – 00:15:40 – 00:18:52 – płyta CD – k. 37, zeznania świadka K. K. z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:35:05 – 00:48:35 – płyta CD – k. 31, zeznania J. K. z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:06:23 – 01:14:41 – płyta CD – k. 31)

Nadto w trakcie zatrudnienia wnioskodawcy powierzono obowiązki inspektora do spraw skupu złomu. Ubezpieczony jeździł do zakładów i przyglądał się jak powstaje u nich złom. Wnioskodawca nie obsługiwał wówczas dźwigu. (zeznania wnioskodawcy z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:04:20 – 00:32:44 – płyta CD – k. 31 w zw. z zeznaniami z dnia 10 kwietnia 2018 r. – 00:15:40 – 00:18:52 – płyta CD – k. 37, zeznania świadka K. K. z dnia 27 lutego 2018 r. – 00:35:05 – 00:48:35 – płyta CD – k. 31)

(...) Sp. z o.o. wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach i wskazał, że J. W. był zatrudniony w w/w zakładzie od 16 czerwca 1980 r. do 30 lipca 1997 r. i podczas tego zatrudnienia od 16 czerwca 1980 r. do 2 stycznia 1993 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace operatora żurawia samojezdnego na stanowisku operator urządzeń dźwigowych – dźwigowy wymienionym w dziale III, poz. 86, pkt 16 załącznika nr 1 wykaz A do Zarządzenia Nr 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz.U. M.H. i P. M. Nr 1 – 3, poz. 1). (świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach – k. 25 akt ZUS)

(...) Sp. z o.o. wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach i wskazał, że J. W. był zatrudniony w w/w zakładzie od 16 czerwca 1980 r. do 31 lipca 1997 r. i podczas tego zatrudnienia od 1 października 1994 r. do 31 marca 1997 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace mistrza ds. produkcji na stanowisku mistrza wymienionym w dziale III, poz. 1, załącznika nr 3 wykaz C do Zarządzenia Nr 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz.U. M.H. i P. M. Nr 1 – 3, poz. 1). (świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach – k. 26 akt ZUS)

Obecnie wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. (bezsporne)

Wnioskodawca udokumentował w sposób bezsporny ogólny staż pracy w wymiarze 27 lat, 1 miesiąc i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych. (wyliczenia ZUS)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę. Zeznania świadków – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tych samych zakładów pracy w tym samym czasie co wnioskodawca, nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania świadków potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony w w/w spornych okresach w w/w zakładach pracy pracował w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 tego przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle §2 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić

(por. wyrok SN z 15.12.1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok SN z 15.11. 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku – ukończył 60 rok życia oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Skarżący nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że ubezpieczony w spornych okresach od 1 września 1974 r. do 31 sierpnia 1978 r. pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. na stanowisku operatora dźwigu w pełnym wymiarze czasu pracy, a od 16 czerwca 1980 r. do 2 stycznia 1993 r. oraz od 1 lipca 1997 r. do 31 lipca 1997 r. pracował w (...) Sp. z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora dźwigu.

Pracę operatora dźwigu zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty;

Stanowisko operatora dźwigu wymienione zostało w Wykazie A, Dziale V, poz. 3, pkt 4 – maszynista żurawi samojezdnych kołowych i gąsiennicowych.

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi także wykaz zawarty w załączniku do Zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

Stanowisko operatora dźwigu wymienione zostało w Wykazie A, Dziale V, poz. 3, pkt 11 – maszynista żurawi samojezdnych kołowych i gąsiennicowych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymieniona w poz. 3 działu V prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z dokumentów, z zeznań świadków i wnioskodawcy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że skarżący nie udowodnił okresu pracy 15 lat w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał w przedmiotowym postępowaniu, że wykonywał w spornych okresach pracę w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca oraz świadek zgodnie podali, że podczas zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w Ł. od 1 września 1974 r. do 31 sierpnia 1978 r. ubezpieczony przez cały okres czasu pracował jako operator dźwigu, początkowo co prawda, jako pomocnik operatora dźwigu ale w tym okresie również obsługiwał dźwig pod nadzorem operatora dźwigu, a od czasu zdobycia uprawnień do obsługi dźwigu w 1975 r. pracował jako samodzielny operator dźwigu. Był to dźwig o udźwigu 12 ton, typ KM 602a. Dźwig służył do podnoszenia elementów na budowie typu płyty elewacyjne. To był dźwig stacjonujący na budowie, mógł się też przemieszczać na gąsienicach. Maszyna, którą obsługiwał ubezpieczony pełniła różne funkcje, w zależności od tego jaki sprzęt został na nią zamontowany. Mogła to być koparka bądź dźwig. Ubezpieczony nie pracował na koparce. Wnioskodawca w ciągu zatrudnienia pracował na 4 budowach w Ł. i 1 w R.. Ubezpieczony pracował na powietrzu, w hałasie, kurzu. Pracował około 10 godzin dziennie. Zdarzało się, że pracował na zmiany. Podczas zatrudnienia wnioskodawca podwyższał uprawnienia w zakresie obsługi dźwigów. Wnioskodawca nie był oddelegowywany do innych prac. Ubezpieczony przechodził badania niezbędne do pracy na stanowisku operatora dźwigu.

Brak jest zatem podstaw do tego by nie uwzględnić ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w w/w zakładzie pracy wynoszącego 4 lata.

Zaś jeśli chodzi o zatrudnienie wnioskodawcy w C. W. to z zeznań wnioskodawcy, świadków oraz akt osobowych ubezpieczonego wynika, że ubezpieczony pracował jako operator dźwigu od 16 czerwca 1980 r. do 2 stycznia 1993 r. oraz od 1 lipca 1997 r. do 31 lipca 1997 r. Początkowo obsługiwał dźwig KM 602a, a następnie dźwig R200. Był to dźwig 30-tonowy i przemieszczało się nim złom z samochodów, wagonów kolejowych, a nawet wagony kolejowe. Na placu zatrudnionych było 3 dźwigowych. Ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował także w godzinach nadliczbowych co drugi weekend. Wnioskodawca nie był oddelegowywany do innych prac. Otrzymywał dodatek za pracę w szkodliwych warunkach i posiłki regeneracyjne.

Dlatego też w ocenie Sądu brak jest przeszkód by zaliczyć ubezpieczonemu ten okres pracy w łącznej wysokości 12 lat, 7 miesięcy i 17 dni do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd nie zaliczył ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 1 października 1994 r. do 31 marca 1997 r. na stanowisku mistrza do spraw produkcji, gdyż ubezpieczony oprócz obsługi dźwigu zajmował się także przyjmowaniem złomu. Kwestia ta nie ma jednak wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie albowiem ubezpieczony wykazał w niniejszym postępowaniu, że przepracował łącznie ponad 15 lat w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca spełnia także wszystkie pozostałe wymagane przepisami prawa przesłanki, zarówno w zakresie stażu pracy oraz nie bycia członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego jak i wieku.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawca złożył wniosek w dniu 17 maja 2017 r., a w dniu (...) ukończył 60 lat, zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 1 maja 2017 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie do art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez wykwalifikowanego pełnomocnika zalicza się wynagrodzenie. Wysokość wynagrodzeń pełnomocników Sąd ustalił,

w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 1804) i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Określając wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki ryczałtowej. W ocenie Sądu odpowiednią była stawka minimalna określona w powyższych przepisach. Jak wynika z akt aktywność procesowa pełnomocnika wnioskodawcy ograniczyła się jedynie do złożenia odwołania, wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka J. K. w dniu 11 października 2017 r., wniosku o zmianę terminu rozprawy w dniu 6 grudnia 2017 r., oraz stawienia się na rozprawie w dniach 27 lutego 2018 r. i 10 kwietnia 2018 r. zajmując stanowisko w sprawie tożsame z przedstawionym w w/w odwołaniu. Zatem nie może być mowy o jakimkolwiek zwiększonym nakładzie pracy w wyjaśnienie czy rozstrzygnięcie sprawy, uprawniającym do zwiększenia należnego pełnomocnikowi wynagrodzenia.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

K.K.-W.